

Ed. wczesnoszkolna 2. (26.03.2020r.)

Temat dnia: **Spotkanie z lekturą “Nie płacz Koziółku”
Siergiusza Michałkow**

Na co będziemy zwracać uwagę (**NaCoBeZu**)

- potrafisz wykonać ćwiczenia rytmicznie według wzoru ruchowego
- potrafisz uważnie wysłuchać czytanego tekstu
- samodzielnie odpowiadasz na pytania dotyczące treści lektury
- potrafisz dodawać i odejmować w zakresie 10
- starannie kolorujesz rysunek według podanego kodu

Dla chętnych: spróbuj samodzielnie/ wspólnie z rodzicami przeczytać lekturę “Nie płacz Koziółku” (TEKST PONIŻEJ W ZADANIACH DODATKOWYCH)

Powodzenia!

Przebieg zajęć:

1. Zaprosz rodzinę do wspólnej gimnastyki:

https://www.youtube.com/watch?v=JDSQlxZ_scY

2. Wysłuchaj uważnie lektury “Nie płacz Koziółku”

<https://www.youtube.com/watch?v=hzi4QQIs78U>

3. Zrób notatkę w zeszycie do języka polskiego uzupełniając podane zdania.

Lekcja

Temat: Spotkanie z lekturą

Autor: .....

Tytuł: ....

Postacie występujące w lekturze: ....

4. Samodzielnie odpowiedz na pytania testu dotyczące znajomości treści lektury. Prawidłowe odpowiedzi na podane pytania zapisz w zeszycie do języka polskiego, np.

1a, 3c, ..

Test ze znajomości lektury „Nie płacz koziółku”

<p>1. Kto jest autorem książki? a) Józef Kraszewski b) Piotr Czajkowski c) Siergiej Michajłow</p> <p>2. Jaki był Koziółek? a) sprytny b) uczynny c) uparty</p> <p>3. Przed czym mama go ostrzegła? a) burzą b) Czarną Wołgą c) czarownicą</p> <p>4. Jaki był Koziółek wobec mamy? a) szarmancki b) nieposłuszny c) posłuszny</p> <p>5. O co mama prosiła Koziółka? a) aby pomógł jej lepić ruskie pierogi b) by nie odchodził za daleko c) żeby zrobił zakupy</p> <p>6. Co zobaczył Koziółek po burzy? a) wszystko znajdowało się pod wodą b) tęczę c) latawce na niebie</p> <p>7. Kogo Koziółek spotkał pierwszego po burzy? a) swoją mamę b) świnkę sąsiadkę c) wilka</p> <p>8. O co poprosił Koziółek świnkę? a) by powiedziała mu, która jest godzina b) by go zabrała do domu c) by pożyczyła mu hulajnogę</p> <p>9. Co odpowiedziała świnka Koziółkowi? a) że jest południe b) że w jej łódce jest za ciasno, aby mogła go zabrać c) że nie zabrała hulajnogi, ponieważ padał deszcz</p>	<p>10. Co chcieli zrobić leśni zbóje? a) zjeść Koziółka b) okraść Koziółka c) pobić Koziółka</p> <p>11. Kim byli leśni zbóje? a) gang wiewiórek b) niedźwiedź i lis c) wilk i wilczyca</p> <p>12. Kto powiadomił zwierzęta o nieszczęściu Koziółka? a) jego mama b) kaczka c) kruk</p> <p>13. Czym dopłynęły zwierzęta na wysepkę do Koziółka? a) tratwą b) łódką c) rowerem wodnym</p> <p>14. Kto dostarczył jedzenie głodnemu Koziółkowi? a) żółw b) jego mama c) pelikany</p> <p>15. Kto nie pozwolił wilkom dopłynąć do wysepki, gdzie stał Koziółek? a) krokodyl b) ptaki c) psy</p> <p>16. Z jakiego powodu wydano przyjęcie? a) uratowanie Koziółka b) urodziny Koziółka c) karnawał</p> <p>17. Kogo posadzono na honorowym miejscu na przyjęciu? a) Koziółka b) kaczkę c) lisa</p>
--	--

5. Możesz zrobić sobie przerwę i ponownie poćwiczyć!

ZADANIA DODATKOWE

„Nie płacz koziołku”

Autor Siergiej Michałkow

Żył sobie na świecie całkiem zwyczajny Koziołek. Tak jak inne koziołki był uparty. Wszystko chciał robić po swojemu.

Jednego dnia zachciało mu się wybrać na spacer.

- Nie odchodź za daleko. Chmury się zbierają, będzie burza – ostrzegła mama.
- Nie będzie burzy! – odpowiedział Koziołek i puścił się galopem po leśnej ścieżynce.

W lesie było mroczno, a wkrótce uczyniło się jeszcze mroczniej. Wierzchołki wysokich sosen ugiwały się od podmuchów silnego wiatru. Wielka czarna chmura wisiała nad lasem.

Nagle niebo rozdarła błyskawica i zaraz potem uderzył ogłuszający piorun. Przerażony Koziołek zaczął uciekać. Zdawało mu się, że pioruny i błyskawice gonią go i już dopędzają – tak bardzo huczało i błyskało.

Wreszcie ogromna, czarna chmura pękła, a z dziury w niebie lunął na ziemię deszcz. Całe potoki chłodnej wody polały się na Koziołka.

Koziołek uciekał, uciekał...

Dopał wreszcie skraju lasu i skakał dalej po nieznajomej łące. Mały uparciuch przemókł do suchej nitki, a deszcz nie ustawał.

Kiedy już cała woda wylała się z chmur i niebo trochę się przejaśniło, Koziołek zobaczył, że stoi na małej wysepce na środku jeziora. Wszystko dookoła znajdowało się pod wodą.

Tylko tu i ówdzie sterczały czubki jakichś krzaków. Do suchego brzegu było daleko.

Koziołek nie umiał pływać. Nie pozostawało mu nic innego, jak czekać, że ktoś go wyratuje.

Trzęsąc się z zimna przykucnął i czekał. Wkrótce ujrzął znajomą świnkę-sąsiadkę. Płynęła łódką po jeziorze.

- Ratuj mnie, świnko! Zabierz z tej wysepki do domu. Chcę do mamy! – błagał Koziołek.
- Mnie samej ciasno – mruknęła świnka i kołysząc się na falach w swojej łódce, przepłynęła tuż przed nosem biednego Koziołka.
- Jak ci nie wstyd!...A.... A psik! A psik! – kichnął niespodzianie Koziołek za oddalającą się świnką.

Jeszcze nie przeschnął - już zdążył przeziębnić się i złapał katar.

Świnka odpłynęła, a Koziołek został sam.

W tym czasie pojawili się na brzegu jeziora leśni zbóje. Byli to dobrze wszystkim znani rabusie – wilk i wilczyca. Wiatr przywiał im do zbójckiej jaskini zapach mokrej kozłej sierści. Ten zapach przyprowadził ich na skraj lasu. Pierwsze, co ujrzeni to było nowe jezioro, a na środku jeziora, na małej wysepce – malutki Koziołek.

- Już dawno nie czuliśmy smaku świeżego mięsa kozłowego – warknął stary wilk.

- Słodki przysmak! – oblizwała czarne wargi wilczyca.

- Ale jak się do niego dostać? – zafrasował się stary wilk.

- Można by wplaw, ale nie lubię kąpać się przed obiadem. To niezdrowo – skrzywiła się wilczyca.

- Wracajmy szybko do jaskini, zwołajmy naradę naszych braci. Koziołek przez ten czas nam nie ucieknie.

- Tak, woda nieprędko opadnie – powiedziała wilczyca.

Zbóje zawrócili do lasu, a nasz Koziołek, nie podejrzewając nic złego, w dalszym ciągu siedział skulony na wysepce.

„Chyba tu marnie zginę – myślał biedaczek, rozglądając się w trwodze na wszystkie strony.

- Wkrótce noc zapadnie, nikt nie przychodzi mnie ratować”.

- Kwak! Kwak! – rozległo się nagle w górze.

Koziołek uniósł głowę i zobaczył dziką kaczkę.

- Kwak! Co ty tu robisz? – zdziwiła się kaczka, zataczając koło nad wysepką.

Koziołek beknął żałośnie:

- Siedzę i czekam na pomoc. Nie umiem pływać, fruwać też nie, a do brzegu, widzisz, jak daleko? Chcę do mamy!

I rozplakał się.

- Nie płacz, Koziołku! – powiedziała kaczka. – Bądź cierpliwy i czekaj spokojnie. Nic się nie bój. My ci pomożemy!

Kaczka poszybowała w górę i szybko zniknęła z oczu Koziołka.

Wieść o tym, że malutkiego Koziołka spotkało nieszczęście, dotarła lotem ptaka do okolicznych lasów, pól i bagien.

Nie upłynęła godzina, a już na zielonej leśnej polance zebrały się zwierzęta i ptaki.

Przykicały zajęce, przyczłapały bobry, przyleciały żurawie. Starucha czapła przyprowadziła z sobą dwa pelikany, które właśnie gościły u niej przed odlotem do ciepłych krajów.

Kaczka opowiedziała o tym, jak to latała nad łąką, która po ulewie zamieniła się w jezioro, i jak zobaczyła na małej wysepce samotnego, wystraszonego Koziołka.

- Musimy go ratować, póki nie jest za późno, póki jeszcze wilki go nie zwęszyły! - zakończyła kaczką swoją smutną opowieść.

Wszyscy jednogłośnie zgodzili się z nią.

- Musimy go ratować! – oświadczyły chórem zajęce.

- Uratujemy go – przytaknęły żurawie.

- Pomożemy – zgodziła się czapla i popatrzyła na pelikany.

Pelikany pokiwały głowami.

- Co tu jest do zrobienia? – zapytał bocian, który dopiero nadleciał.

- Trzeba zbudować tratwę – postanowiły bobry. – Na tej tratwie wywieziemy Koziołka z wysepki.

Bobry były doświadczonymi budowniczymi i zawsze coś chciały budować.

Natychmiast zawrzała robota. Bobry powaliły wielkie drzewo. Za tym drewnem poszło następne, potem – trzecie. Zajęce sprawnie oczyszczały pnie z gałęzi i sęczków. Żurawie ciągnęły gotowe pnie na brzeg jeziora i tam je związywały. Wszyscy mieli pełne ręce roboty.

Nagle wśród gwaru i gorączkowej pracy wpadł zziębnięty wróbel.

- Przed chwilą widziałem Koziołka – zaćwierkał zdyszany. – Płacze. Jest głodny i zziębnięty. Nic nie jadł od rana!

- Trzeba go nakarmić! – zawołały jak zwykle chórem zajęce.

- Nakarmić – zgodziły się żurawie.

- I to porządnie – dodały bobry, nie odrywając się od pracy.

Czapla nie odzywała się ani słowem, ale spojrzała znacząco na swoich przyjaciół – na pelikany. Pelikany od razu zrozumiały, o co chodzi i otworzyły swoje wielkie dzioby. Każdy pelikan miał w worku pod dziobem ukryty spory zapas świeżej ryby.

Dlatego właśnie przez cały czas nie otwierały dziobów i milczały.

-Kozy nie jadają ryb – powiedziała kaczką. – Nie wiecie o tym?

Pelikany spojrzęły po sobie, szybko połknęły ryby. Opróżniły w ten sposób swoje worki.

Dwa zwinne zajęczki gdzieś znikły, ale po chwili wróciły dźwigając świeżą marchewkę i kilka główek kapusty.

Pelikany naładowały do worków te warzywa i po kilku minutach zrzuciły żywność do nóg uradowanego Koziołka. Potem frunęły na brzeg, gdzie w pośpiechu kończono budowę tratwy.

Ale w jaskini zbójeckiej też nie próżnowano. Ostrzono noże i grzano wodę w kotłach. Trzy młode wilki - trzech największych łobuzów – siedząc okrakiem na grubym pniu płynęły w stronę wysepki, na której żałośnie pobekiwał mały, głupi Koziołek. Dobrze, że zbójów zauważyła przelatująca w pobliżu sikorka. Frunęła jak strzała.

- Spieście się, kochani! Spieście się! – zaszcebiotała krążąc nad bobrami. – Bo może być za późno! Zbóje płyną do wysepki.

Tratwa była już prawie gotowa. Po chwili kołysała się na falach.

Załoga, składająca się z zajęcy, naciągała żagle.

Zajączek Drżączek, najdzielniejszy z nich, objął komendę.

A tymczasem wszystko, co miało skrzydła, poszybowało w górę. Pierwsze żurawie, za nimi - dzika kaczka, bocian i czapla. Znalazszy się nad lasem uformowały trójkąt i wzięły kurs na wysepkę.

Zbóje – wilki usilnie wiosłowały, dzieląc się po cichu uwagami.

- Już nie daleko! – cieszył się jeden. – Już niedaleko!

- Nie ucieknie nam mały głuptas! – mówił drugi.

- Zaraz go schrupiemy! – mlasnął językiem trzeci zbój.

Ale za wcześnie się cieszyli. Bo oto w bojowym szyku nadleciała gromada skrzydlatych przyjaciół. Ich ostre dzioby spadały na wilcze karki. Najpierw dziób żurawia, potem bociana, a za nimi czapli.

Wilki, siedząc na kłodzie na samym środku jeziora, wyły z bólu, ale nie mogły uciec.

Przyfrunęły z pewnym opóźnieniem pelikany. Poruszały się znacznie wolniej, ponieważ w workach miały kamienie. Teraz cały swój ciężki ładunek wysypały prosto na łby wilków.

Tego już zbóje stanowczo nie mogły zmieść. Wyjąc z bólu porzuciły wiosła i skoczyły do wody.

Chciały z powrotem płynąć do brzegu, ale rozgniewane ptaki krążyły nad nimi i dziobały boleśnie.

Tratwa przybiła do wysepki. Koziółek nieprzytomny z radości wycalaował najpierw kapitana, zajączka Drżączka, następnie po kolei wszystkich członków załogi. Zajęce rozpały na tratwie ognisko, żeby biedak mógł się trochę ogrzać i osuszyć przemoczone futerko.

Nie da się nawet opisać, jak odbył się powrót zbłąkanego synka do domu, do rodziców.

Po dwóch dniach koza i koziół wyprawiły wielkie przyjęcie. Na uroczysty obiad zostali zaproszeni wszyscy, którzy w ten czy inny sposób przyczynili się do uratowania Koziółka. O nikim nie zapomniano. Znalazły się tam nawet wróbelek i sikorka. Na honorowym miejscu posadzono oczywiście dziką kaczkę, która pierwsza pospieszyła z pomocą małemu uparciuchowi.

Nagle w progu stanęła nieproszona świnka.

- A ja gdzie usiądę? – zapytała.

Ale nikt nie odsunął się, by zrobić jej miejsce. Nikt jej nie zaprosił.

Świnka zrozumiała. Zawstydzona nie powiedziała nic i poszła.

A z domu kozy i kozła do późnej nocy rozlegały się wesołe pieśni i śmiech, brzęk szklanek i chrupanie smakowitych kapuścianych głąbów.

Tak oto przy suto zastawionym i odświeżnie przybranym stole, w otoczeniu prawdziwych, wiernych przyjaciół, zakończyła się przygoda, która mogła skończyć się bardzo smutno.

Starannie pokoloruj rysunek.

Dokonaj obliczeń na karcie pracy i starannie pokoloruj rysunek według podanego kodu.

Zielony-2

żółty-4

fioletowy -6

Niebieski -3

różowy-5

pomarańczowy-7

